

כגון: העמיד מחצלת גבוהה עשרה, שלשה טפחים מעל פני הקרקע.

ומיבעי ליה: האם מבטל העומד שלמעלה את פירצת השלשה שמתחת המחצלת?⁽¹¹⁹⁾

והאי בעיא דרב המנונא, היא כאותה בעיא **דבעא מיניה רבי טבלא מרב:**

מחיצה תלויה, שמצאנו כי היא מתרת למלאות מים מן הים, שהוא כרמלית, אל רשות היחיד [ראה לעיל דף יב א] — **מהו שתתיר** אף **בחורבה** שדרך להיות שם מחיצות תלויות [רש"י לעיל דף יב א]?

אמר ליה רב לרבי טבלא: **אין מחיצה תלויה מתרת אלא במים**, להתיר למלאות מהם. היות וקל הוא **שהקלו חכמים במים**.

שנינו במשנה: **מקיפין בקנים**, ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים. בשיירא דברו דברי רבי יהודה.

והוינן בה: משמע ממשנתנו, כי לדעת רבי יהודה רק **בשיירא**, **אין** [הותרה מחיצה שהיא של שתי בלבד]. אבל **ביחיד** — לא הותרה מחיצה של שתי כלל, ואפילו היה היקפה של מחיצה פחות מבית סאתים.

והתניא: רבי יהודה אומר: כל מחיצות שבת הרעועות, שהן של שתי או של ערב בלבד, שהתירו לשיירא של רבים על ידי

הדחק — **לא התירו ליחיד**, כשהיקפה של מחיצה הוא יותר מבית סאתים!

ומשמע, הא עד בית סאתים שרי, דלא כדמשמע ממתניתין?!

[בית סאתים: שטח שזורעים בו סאתיים זרע, ושטחו הוא כחצר המשכן, שהוא מאה על חמשים אמה, דהיינו: שטח של חמשת אלפים אמה].

ומשנינן: אין כוונת רבי יהודה דמתניתין למעט יחיד לגמרי.

אלא: כדאשכחן **דאמר רב נחמן, ואיתימא רב ביבי בר אבוי: לא נצרכא** [ובסמוך מפרש אהיכא קאי רב נחמן] **אלא ליתן להן כל צרכן** ואפילו יותר מבית סאתיים!

הכא נמי, הא דאמר רבי יהודה "בשיירא דיברו", קאי על מה שהתירו חכמים ליתן להן לשיירא להקיף במחיצה רעועה של שתי **כל צרכן**.

ואהא אמר רבי יהודה דליחיד לא התירו כל צרכו!

אבל עד בית סאתים שפיר דמי אף ליחיד.⁽¹²⁰⁾

והיכא איתמר דרב נחמן, ואיתימא רב ביבי בר אבוי?

הפירצה למטה סמוך לקרקע לא קמיבעיא ליה. ולהכי ליכא למיפשט בעיא דרב המנונא ממתניתין — גאון יעקב. וראה עוד שם, מה שכתב בבאור פשיטתו של אביי ממשנתנו.

120. ומשום שלא גרעא מחיצה זו שנעשית

ליה לכל העומד שביניהם. ואמנם אין דעת כל הראשונים כן. ראה ביאור הלכה.

119. ולא נסתפק רב המנונא אלא במחיצה "גמורה", רק שהיא תלויה. אבל שאינה גמורה, אלא שהעומד שבה מרובה על הפרוץ, וקאי